25/09/2018

Τα εγκαίνια του Ιερού Ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Μαδηβά (βίντεο)

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Η Α.Θ.Μ Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος προεξήρξεν της **τελετής εγκαινίων** του Ιερού Ναού **Κοιμήσεως της Θεοτόκου** στην περιοχή Χανήνε της ιστορικής πόλης **Μαδηβάς**.

Η ανακοίνωση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

Τό Σάββατον, 9ην/22αν Σεπτεμβρίου 2018, ἡμέραν μνήμης τῶν γεννητόρων τῆς Θεοτόκου, Ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης ἔλαβε χώραν ἡ τελετή τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀνεγερθέντος εἰς τήν περιοχήν Χανῆνε τῆς ἱστορικῆς πόλεως Μαδηβᾶς, εἰς τήν ὁποίαν τό προσκύνημα τοῦ ψηφιδωτοῦ ἱστορικοῦ Χάρτου τοῦ 6ουμ.Χ. αἰῶνος, τοῦ ἀναπαριστοῦντος τήν Ἁγίαν Γῆν ἐπί τῆς ἐποχῆς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐπιμελείᾳ καί δαπάναις τοῦ πρῴην

Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Μαδηβᾶς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰννοκεντίου.

Τῆς τελετῆς τῶν Ἐγκαινίων καί τῆς μετ᾽ αὐτήν θείας Λειτουργίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσελθών ἐξ Ἱεροσολύμων καί ἐξ Ἀμμάν καί γενόμενος δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ τήν πρωΐαν τῆς ὡς ἄνω ἡμέρας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Καττάρων κ. Μακαρίου, Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου, συμπροσευχομένου τοῦ ἐν Μαδηβᾷ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, συλλειτουργούντων καί Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ἐν οἷς ὁ Πνευματικός τῆς Λαύρας Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐδόκιμος, ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Βορείου Ἰορδανίας-Ἴρμπετ Ἀρχιμανδρίτης π. Ραφαήλ, συλλειτουργούντων ὡσαύτως Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ Πρεσβύτερος τοῦ Προσκυνήματος Μαδηβᾶς π. Ἰωσήφ, , ὡσαύτως συλλειτουργούντων τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ διακόνου π. Γεωργίου, ψαλλόντων τῶν ἐξ Ἑλλάδος Ἱεροψαλτῶν κ. Μπαλογιώργου καί τῶν βοηθῶν αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν καί μετέχοντος ἐν χαρᾷ πολλῇ ἀθρόου χριστεπωνύμου λαοῦ τῆς Μαδηβᾶς.

Πρός τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὥστε εἰ τις ἐν Χριστῷ, καινή κτίσις·τά ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδού γέγονε καινά τά πάντα», (Β΄ Κορ. 5,17) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Μαδάβων κύριε Ἀριστόβουλε,

Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἐντιμώτατοι.....

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρῖτα Ἰννοκέντιε, κτίτωρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί τοῦ λοιποῦ περί αὐτοῦ συγκροτήματος,

Σήμερον ἡ ἱστορική πόλις τῆς Μαδηβᾶ, ἡ ἀποτελοῦσα τό πολιτιστικόν (Cultural) κέντρον τοῦ Χασημιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, συγχαίρει μετά τῆς Μητρός πασῶν τῶν Ἐλλησιῶν, δηλονότι τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐπί τῇ ἐπιτελέσει τῶν ἐγκαινίων νέου περικαλλοῦς ναοῦ καί πνευματικοῦ κέντρου ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Χανίνα- ἐν – Μαδηβᾶ.

Τό ἀναδειχθέν τοῦτο ἔργον πρός ἐξυπηρέτησιν τῶν κατοίκων τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς τῆς Μαδηβᾶς καί ἰδιαιτέρως τῶν πνευματικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν

τῆς τοπικῆς ἑλληνορθοδόξου κοινότητος ἐνέχει μεγάλην σημασίαν, καί τοῦτο διότι τό ἔργον τοῦτο, ἀφ᾽ ἑνός μέν ὑποδηλοῖ τήν ἀδιάκοπον ἀποστολήν τῆς διακονίας τοῦ λόγου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρός τόν πλησίον καί τόν συνάνθρωπον ἡμῶν· καί ἀφ᾽ ἑτέρου τήν ἐν τῷ Χασιμιτικῷ Βασιλείῳ τῆς Ἰορδανίας καλλιεργουμένην ἁρμονικήν συνύπαρξιν, τῶν ἐν αὐτῷ διαβιούντων διαφόρων θρησκευτικῶν κοινοτήτων.

Τό παλαίφατον Ἑλληνορθόδοξον (Rum Orthodox) Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων οὐδέποτε ἔπαυσε ἐν τῇ μεγάλῃ ἱστορικῇ διαδρομῇ αὐτοῦ νά παράγῃ λόγῳ τε καί ἔργῳ τάς ἱεράς ἀξίας τῆς ἀγάπης πρός τόν πλησίον καί τόν ἐχθρόν ἀκόμη, τῆς εἰρήνης καί τόν ἀπόλυτον σεβασμόν πρός τόν συνάνθρωπον, τόν ὑπό τοῦ Θεοῦ ποιηθέντα κατ᾽εἰκόνα καί καθ᾽ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ.

Αἱ ἱστορικαί μεγάλαι ἐθνικοθρησκευτικαί ἡγετικαί προσωπικότητες ὡς τοῦ Χαλίφου Ὁμάρ Ἴμπν Χατάμπ καί τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρονίου συνέβαλαν καθοριστικῶς ὄχι μόνον εἰς τόν σεβασμόν τῆς συνυπάρξεως τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, ἀλλά καί τῆς ἐλευθέρας λατρείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ οἴκῳ Αὐτοῦ.

Τοιοῦτον οἶκον Θεοῦ ἐγκαινιάσαμεν καί ἡμεῖς σήμερον πρός τιμήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί πρός δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἀλλά καί πρός ἔπαινον τοῦ Χασημιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, τοῦ τελοῦντος ὑπό τήν σοφήν κυβερνητικήν οἰακοστροφίαν τοῦ σεβαστοῦ ἡμῖν Βασιλέως κ. Ἀμπντάλλα τοῦ II.

Ὁ ἑκάστοτε ἐγκαινιζόμενος Ναός ἀποτελεῖ κατ᾽ οὐσίαν προέκτασιν τοῦ ἰδίου ἡμῶν ναοῦ, τουτέστιν τοῦ σώματος ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Οὐκ οἴδατε ὅτι τό σῶμα ὑμῶν ναός τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπό Θεοῦ, καί οὐκ ἐστέ ἑαυτῶν» (Α΄ Κορ. 6,19).

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ οἶκος λατρείας, δηλονότι ὁ Ναός τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ τόπος, ἔνθα κηρύττεται τά γράμματα τῶν ἁγίων Γραφῶν. «Πᾶσα δέ γραφή, διδάσκει ὁ σοφός Παῦλος, θεόπνευστος καί ὠφέλιμος πρός διδασκαλίαν, πρός ἔλεγχον, πρός ἐπανόρθωσιν, πρός παιδείαν τήν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος πρός πᾶν ἔργον ἀγαθόν ἐξηρτισμένος» (Β΄ Τιμ. 3, 16-17).

Ἐπί δέ τούτοις θέλομεν νά εὐχαριστήσωμεν ἐκ βάθους καρδίας τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδηβᾶς κ. Ἀριστόβουλον καί τοῦς ἀγαπητούς ἡμῖν συνεργάτας αὐτοῦ, τούς Ἐπιτρόπους τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καί πάντας τούς συμβαλόντας εἰς τήν ἀνάδειξιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου ἀφ᾽ ἑνός καί τούς κοπιάσαντας εἰς τήν διοργώνωσιν τῆς ἑορτίου ταύτης τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως

τῆς Θεοτόκου ἀφ᾽ ἑτέρου.

Τέλος θεωροῦμεν καθῆκον ἐπιβεβλημένον, ὅπως ἐκφράσωμεν τήν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην τῆς Ἁγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τοῦ εὐλαβοῦς ἡμῶν ποιμνίου τῆς Μαδηβᾶ, ὡς καί Ἡμῶν προσωπικῶς εἰς τόν ἀκάματον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἰννοκέντιον, διακεκριμμένον μέλος τῆς γεραρᾶς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, τόν καταστήσαντα τήν Ἑλληνορθόδοξον ἡμῶν Κοινότητα ἐνταῦθα εἰς κέντρον Ἐκκλησιαστικόν, ἐκπαιδευτικόν καί πνευματικόν. Δικαίως λοιπόν «ἀπόκειται αὐτῷ ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὅν ἀποδώσει αὐτῷ ὁ Κύριος», (Β΄ Τιμ. 4,8).

Θερμάς εὐχαριστίας προσέτι ἐκφράζομεν εἰς πάντας τούς τιμήσαντας διά τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τήν ἑορτήν ταύτην τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ, ἰδιαιτέρως δέ εἰς τάς τοπικάς πολιτικάς, στρατιωτικάς καί ἀστυνομικάς ἀρχάς τῆς Μαδηβᾶς.

Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά”.

ἀντεφώνησε δε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος ἀραβιστί:

Τήν τελετήν, θείαν Λειτουργίαν καί πανήγυριν ταύτην ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τήν αἴθουσαν κάτωθι τοῦ Ναοῦ τοῦ Προσκυνήματος.

Εἰς ταύτην ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

«Τά πάντα ἐφώτισε τῇ παρουσίᾳ Χριστός·τόν κόσμον ἀνεκαίνισε, Πνεύματι θείῳ αὐτοῦ· ψυχαί ἐγκαινίζονται· οἶκος γάρ ἀνετέθη, νῦν εἰς δόξαν Κυρίου, ἔνθα καί ἐγκαινίζει τῶν πιστῶν τάς καρδίας, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς σωτηρίαν βροτῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελῳδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ προαιώνιος θεῖος Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ θέμενος πύργον ἰσχύος τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ καί θεμελιώσας αὐτήν ἐπί τήν πέτραν τῆς πίστεως, συνήγαγεν ἡμᾶς σήμερον, ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ νεοδμήτῳ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἵνα δοξολογικῶς καί εὐχαριστιακῶς τελέσωμεν τά ἐγκαίνια αὐτοῦ.

«Σύ πάλαι ἐν Σινᾷ σκηνήν ἀχειροποίητον, ὑπέδειξας τῷ θεόπτῃ Μωϋσεῖ διαγράφων, Χριστέ τήν Ἐκκλησίαν σου», λέγει ὁ ὑμνῳδός ἀναφερόμενος εἰς τήν ἀνάβασιν τοῦ Μωϋσέως εἰς τό ὄρος Σινᾶ, ἔνθα κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καί ἔλαβεν ὁδηγίας διά τήν κατασκευήν τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου» (Ἔξοδ. 24,15-16/ 25, 8-9), τήν ὁποίαν «κατεσκεύασεν ὁ Κύριος καί οὐχί ἄνθρωπος», ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων·

«Κεφάλαιον δέ ἐπί τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν Ἀρχιερέα, ὅς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων Λειτουργός καί τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἥν ἔπηξεν ὁ Κύριος καί οὐκ ἄνθρωπος», (Ἑβρ. 8,1-2).

Περί δέ τῆς «ἀληθινῆς ταύτης σκηνῆς», δηλονότι τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἰδού τί λέγει ὁ ὑμνῳδός: «Ἐπιδημήσαντος ἡμῖν τοῦ Λόγου κατά σάρκα, ὁ τῆς βροντῆς μέν γόνος (ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστής Ἰωάννης) φησί καθυπογραφων· ἐθεασάμεθα φαιδρῶς τήν δόξαν, ἥν εἶχεν ὁ Υἱός παρά Πατρός, ἐν ἀληθείας χάριτι. Ὅσοι δέ πίστει τοῦτον ἐλάβομεν, ἔδωκε τοῖς πᾶσιν ἐξουσίαν, τοῦ γενέσθαι τέκνα Θεοῦ· οἵ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδέ ἐκ θελήματος σαρκός ἀναγεννηθέντες ἀλλ᾽ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐπαυξηθέντες, οἶκον προσευχῆς ἐπήξαμεν καί βοῶμεν· τοῦτον τόν οἶκον στερέωσον Κύριε».

Ὁ οἶκος οὗτος τῆς προσευχῆς δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν καινήν σκηνήν τοῦ μαρτυρίου, δηλονότι τήν Ἐκκλησίαν, ἥν ἐπήξατο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τῷ τιμίῳ καί ἀπολυτρωτικῷ Αὐτοῦ αἵματι. «Εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινή κτίσις· τά ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδού γέγονε καινά τά πάντα», (Β΄ Κορ. 5,17), λέγει ὁ θεῖος Παῦλος.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ σήμερον ἐγκαινιζόμενος οὗτος ναός εἶναι ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς, ἔνθα «λατρεύομεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετά αἰδοῦς καί εὐλαβείας» (Ἑβρ. 12, 28). Καί ἔνθα διά τοῦ Ἀρχιερέως ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἀναφέρομεν θυσίαν αἰνέσεως διά παντός τῷ Θεῷ, τοὐτέστιν καρπόν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ», (Ἑβρ. 13, 15). Καί ἀναλυτικώτερον: Ὅταν δέ λέγω, κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος, θυσίαν, δέν ἐννοῶ θυσίαν ζώων καί αἱμάτων, ἀλλά θυσίαν, ἡ ὁποία ὡς καρπός θερμῆς εὐγνωμοσύνης πρός τόν Θεόν θά βγαίνει ἀπό τά χείλη μας, τά ὁποῖα θά ἀνυμνοῦν καί θά δοξολογοῦν τό ὄνομά Του.

«Κύριε ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου Σου καί τόπον σηκνώματος δόξης Σου», (Ψαλμ. 25, 8), ψάλλει ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ. «Τά σκηνώματα Κυρίου ἠγαπημένα τοῖς κατιδεῖν ποθοῦσιν ἀνακεκαλυμμένως τήν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνῳδός τῆς Ἐκκλησίας. «Καί ἐγεμίσθη ὁ ναός ἐκ τοῦ καπνοῦ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καί ἐκ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ», (Ἀποκ. 15,8) λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος ἐξεδήλωνε τήν παρουσίαν Του, καί τήν δόξάν Του εἰς τόπον ἰδιαίτερον, δηλαδή ἡγιασμένον. Κατά δε τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν (Ἔξοδ. 16,7- Ἔξοδ. 16,10 καί Γ΄ Βασιλ. 8,11) ἡ δόξα Κυρίου δηλονότι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπλήρου τόν οἶκον δηλαδή τόν Ναόν αὐτοῦ ἐν σχήματι νεφέλης κατά τόν καιρόν τῆς λατρευτικῆς συνάξεως, τοὐτέστιν τῆς δημοσίας προσευχῆς. Οὐχ ἧττον ὅμως «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάνν. 4,24), λέγει Κύριος.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἱερουργική αὕτη πρᾶξις τῶν ἐγκαινίων Ἱεροῦ Ναοῦ ἔχει ὡς πηγήν καί ἀναφοράν αὐτῆς τόν ἐγκαινισθέντα παλαιόν Ἀδάμ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου Ἀδάμ, δηλονότι τοῦ ἐνσαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ, τῆς ἀειπαρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας, κατά τήν μαρτυρίαν τῶν ἁγίων Εὐαγγελιστῶν καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας: «Καί ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά Πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14), λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής. «Σήμερον ὁ δεύτερος Ἀδάμ, Χριστός ἀνέδειξε παράδεισον νοητόν, τήν νέαν ταύτην σκηνήν, φέρουσαν κατά ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, τό ζωηφόρον τοῦ Σταυροῦ ξύλον», ἀνακράζει ὁ ὑμνῳδός.

Ὁ ἔγκριτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, σχολιάζων τήν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τά ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος λέγει: «Ἐγένετο δέ τά ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις καί χειμών ἦν», (Ἰωάν. 10,22), ὤ τῆς ἀπιστίας, καί Ἰησοῦς παρῆν, ὁ Θεός καί ναός, Θεός αἰώνιος, ναός πρόσφατος, ὁ αὐθημερόν λυόμενος καί τριήμερος ἀνιστάμενος καί μένων εἰς τούς αἰῶνας, ἵν᾽ ἐγώ σωθῶ καί τοῦ παλαιοῦ πτώματος ἀνακληθῶ καί γένωμαι κανή κτίσις, διά τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας ἀναπλαττόμενος».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, ὁ ναός τοῦ Θεοῦ, ὡς τόπος λατρείας εἶναι τό ἐργαστήριον τό ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργούμενον διά τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἡ δέ προσευχή εἶναι ὁ τρόπος καί τό μέσον ἡμῶν τῆς κοινωνίας τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί Πατρός. Διά τοῦτο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λέγει ὅτι ἡ προσευχή ὡς πρός τήν ποιότητά της εἶναι συνουσία καί ἕνωσις τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεόν καί ὡς πρός τήν ἐνέργειάν της, σύστασις καί διατήρησις τοῦ κόσμου. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἀρετῶν.

Δεῦτε λοιπόν εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐπί τῇ εὐσήμῳ καί ἑορτίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί μετά τοῦ ὑμνῳδοῦ εἴπωμεν. «Τῷ οἴκῳ σου Κύριε πρέπει ἁγίασμα· ἐν τούτῳ γάρ τό ὄνομα, τό σόν φιλάνθρωπε, ἐνθέως δοξάζεται· ὅθεν σύν τῷ προφήτῃ ἐκβοῶμέν σοι πίστει·

Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ νῦν ἐγκαίνισον πάντας, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, [καί τῶν ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης], μόνε φιλάνθρωπε». Ἀμήν.

Καί ἀντεφώνησεν ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδηβᾶς κ. Ἀριστόβουλος, ὑπογραμμίζων τήν σημασίαν τοῦ ὑπό τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰννοκεντίου ἐπιτελεσθέντος ἔργου, τό ὁποῖον θά συνεχίσῃ καί τήν σημασίαν τῆς παρουσίας τῆς ἐξ Ἑλλάδος χορῳδίας διά τήν συνέισιν τῆς καλλιεργείας τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.